
Aurora

24 - 29 kapitola

Zuzana Zrneková

www.zuzanazrnekova.sk

© 2023

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Célie zažíva náročné obdobie. Všetko čo sa v Roraime učí, je tak vzdialené jej doterajšiemu životu. Pochybuje o svojej viere, o technikách, ktoré sa tu učí a zdajú sa jej tak pohanské. A tak sa začínajú pozoruhodné rozhovory s Lemom, jedným zo starších.

Zisťuje, že aj Aurorania zažívajú náročné životné okamihy, že občas aj oni tápu. Načúva tragickému príbehu lásky a pýta sa Naly:
Je utrpenie nutné?

Prichádza čas zimnej rovnodennosti, ktorý aj Aurorania oslavujú. V svete na pevnine sa začínajú Vianoce, pre Célie, prvé bez jej drahých.

Na obrade Muno Nala ďakuje za možnosť spoznať lásku, no prv ako sa jej Célie spýta, dôjde k nešťastiu. Akému? To sa dozviete v tomto ďalšom pokračovaní.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
24 – Zranený	04
25 – Rovnováha	06
26 – Natu	09
27 – Spev – nespev	12
28 – Prečo?	15
29 – Ilúzie a chyby života	19

24 - Zranený

Stalo sa to dva dni po obrade Muno. Dozvedeli sme sa, že v osade vzdušných na východnej strane ostrova, došlo k závažnému zraneniu akéhosi muža. Nechápala som, ako mohli tak rýchlo vykonať jeho transport, no zrazu bol tu a začalo sa jeho liečenie.

Bolo to neuveriteľné.

Vnímala som zblízka ako pracujú a ako zrejme pracovali a starali sa aj o mňa.

Muž nebol pri vedomí. Jeho noha bola poranená a stále krvácala, napriek okamžitému ošetreniu ešte v samotnej osade. Do úst mu vkladali jemné mäkké plody, ktoré uvoľňovali životodárnu tekutinu. Boli to plody zo samotného stromu Theia vyvolených.

Plody sa bežne nekonzumovali. Len vo výnimočných prípadoch sa spolu s niekoľkými lístočkami zvláštnej bylinky vkladali do úst.

V takomto prípade slúžili tieto plody ako hotový životabudič, pomáhali vitalizovať a regenerovať. Práve to pomáhalo pri zraneniach spojených so stratou krvi. Bolo to, to najlepšie. Niekoľko plodov aj s lístkami sa priložilo tiež na samotnú ranu.

Spolu s mužom, priniesli aj jeho Theia stromček. Z jeho plodov a lístkov, zmiešaných s plodmi veľkého Theia stromu života, tu vyvolení preňho pripravia ten najvhodnejší liek.

Keď sa podarilo zastaviť krvácanie, muža preniesli do zvláštnej miestnosti. Hoci som tu už trávila nejaký čas, nepoznala som všetky zákutia tohto veľkého skalného chrámu. V tejto miestnosti bolo niekoľko priehľadných kadí, dve z nich napustených akousi želatínovou hmotou. Bola ľahko priehľadná, s modrastým nádychom.

Do nej ponorili telo muža. Takto tu bude prvých 24 hodín. Zvyčajne po týchto prvých hodinách je potrebné vymeniť túto "želatínu". Nasala nečistoty z tela, liečila zápal, vyživovala kosti, ak boli zlomené, či len prasknuté, vitalizovala samotnú krv.

Pri väčšine úrazov a chorôb stačili tri dni na celkové zotavenie. No pri tých závažnejších, to chcelo dlhší čas. Tak ako pri mne a zrejme to bude prípad i tohto muža.

Na chodbe som stretla Nalu. Pozorovala jemne padajúci sneh, zadumaná, akási nesvoja. Pýtala som sa jej, čo sa stalo, čo ju trápi. Chvíľu mlčala a pozorovala ďalej tie jemné vločky. Napokon sa hlboko nadýchla, akoby to malo byť naposlady.

“Pamätáš ako som pri obrade Muno, počas sviečkového rituálu pod'akovala za to, že som mala možnosť spoznať lásku?”

Len ticho prikývnem a počúvam ďalej.

“Nuž, sama neviem, prečo práve toto mi vybehlo v mysli. Zrazu som si len naňho spomenula a mala pocit, že to je to, za čo som práve v tej chvíli najviac vd'ačná.

Je to už niekoľko rokov a ja som ho aj tak nemohla celkom pustiť. No ako som zapal'ovala tú svoju sviečku, bol to taký zvláštny pocit, že je čas urobiť poslednú bodku za týmto príbehom. Aj keď v mojom srdci bude navždy.”

Chvíľu tu ešte ticho stojíme a pozorujeme ako sa vyjasňuje, slnko sa začína predierat' spoza oblakov a sneh sa jemne trbliece.

Napokon sa pýtam Naly aj na toho zraneného. Usmeje sa a zasväcuje ma do tajov tohto nezvyčajného liečenia. Teraz sú pri ňom vyvolení, spev - nespev bude napomáhať uzdravovaniu. Prvých 24 hodín bude rozhodujúcich. Zdá sa však, že je to na dobrej ceste.

Som zvedavá aj na tú zvláštnu želatínovú hmotu, do ktorej ho ponorili.

Vždy je v jednej či dvoch kadiach pripravená pre nečakané situácie, kde vydrží nejaký čas. Ak sa nevyužije pre chorého, či zraneného, využijú ju starší na svoju vlastnú regeneráciu. Asi preto napriek svojmu vysokému veku aj Lem vôbec nepôsobí, ako vetchý starec.

Tú želatínovú hmotu vytvárajú z húb, ktoré rastú na tomto ostrove len na jedinom mieste a to priamo pod týmto chrámom v jaskyni, tam, kde vyviera aj horúci prameň. Majú tu ideálne podmienky.

Keď sa spolu s nektárom plodov z veľkého Theia stromu vyvolených vloží do vody postupne v priebehu nasledujúcich 24 hodín vytvorí túto liečivú želatínovú hmotu. Napokon pridávajú aj zvláštne riasy, ktoré túto hmotu jemne zafarbia do modra. Práve oni najviac pomáhajú tej našej vzácnej tekutine, krvi.

Použitú želatínovú hmotu potom zriedia s malým množstvom odvaru, tým sa naruší jeho hustota na viac tekutú a nechajú ju tak odtiect' hlboko, hlboko do priepasti. Tam preniká do zeme, kde pôsobí ako účinné hnojivo pre rastliny. Neuveriteľný kolobeh života.

A tak keď sem tohto muža priniesli, do ďalšej kade začali zarábať novú liečivú želatínu. Do tej už ale pridali aj niekoľko plodov z Theia stromčeka samotného muža.

Bol to pre mňa priam magický proces. Vedela som už hodne o Theia stromčekoch, no stále som zistovala nové, priam neuveriteľné veci.

Zranený sa volal Natu. Bol vyvoleným svetla a pred časom sa vrátil z pevniny môjho sveta. V osade trávil už nejaký čas. Bol tam, aby vyrovnával narušenú rovnováhu.

25 - Rovnováha

Udržiavať a vyrovnávať narušenú harmóniu bolo napokon tou hlavnou úlohou vyvolených svetla. Spočiatku sa mi to zdalo zbytočné, veď načo aj, každý s kým som sa na tomto ostrove stretla sa mi javil úplne vyrovnaný. Z každého vyžaroval pokoj, radosť a vďačnosť.

Aj preto som celkom nechápala túto úlohu vyvolených.

Len postupne som zistovala a chápala, že spev - nespev je oveľa viac ako len nejaký spev. Je v skutočnosti spoločnou modlitbou, vďakou za život, za lásku, za požehnanie, ktorého sa im v ten deň dostáva.

“Vieš Célie, aj náš národ bol pred mnohými rokmi ešte mladý. Nechápali sme následky, ktoré naše konanie môže priniesť, že naše vynálezy môžu aj škodiť, že môžu priniesť zlo do našich životov.” Lem na chvíľu stíchol, akoby ani nechcel myslieť na trpké obdobie ich ostrova. Napokon sa však usmeje.

“Kedysi sme si mysleli, že sme silní, že môžeme všetko. A náš svet sa začal rúcať. Videli sme, ako sa to odráža v

prírode vôkol nás. Akoby sa nevedela celkom regenerovať pri našich zásahoch. Počuli sme jej nárek, vnímali varovné signály.

A predsa všetky tie vynálezy, ktoré naši vzdušní stále viac a viac vytvárali a zdalo sa, že každý Auroran a Auroranka ich bude mať celú hrbu pre svoj život, že je to tak neudržateľné.

Bolo to náročné obdobie. Bolo to také obdobie tieňa v našej histórii. Prechádzali sme si temnou nocou duše. Čakalo nás veľa rozhodnutí. Museli sme zredukovať všetko, čo síce nám slúžilo, no nášmu okoliu, Matke Gaii škodilo.

Vzdušní sú úžasní, dokážu vymyslieť hádam čokoľvek. A tak sa púšťali znovu a znovu do práce. Bolo to obdobie, kedy sme sa viac a viac vracali späť k Matke Gaii. Bez nej by sme nemohli žiť.”

Načúvam tíško a je ťažké predstaviť si všetko to, o čom Lem hovorí.

“Občas sa to stáva aj teraz. Vzdušní majú rýchle myslenie, tak trošku sú stále akoby s hlavou v oblakoch. Je dobré

keď sú v osadách kmene premiešané, no každý kmeň má aj svoju vlastnú kmeňovú osadu.

Možno sa to nezdá, no každý z kmeňov má aj svoju slabinu. Tá ich je, že sa ľahko nechávajú sthnúť svojimi myšlienkami. Vzdušní potrebujú uzemnenie.

Už po niekoľko rokov Natu pomáhal vyrovnávať energie v osade vzdušných. Neviem celkom čo sa stalo, posledné dva dni sa nám pri večerných spevoch zdalo, že na východnej strane ostrova, to nie je celkom v poriadku. Vnímali sme tu narušenú energiu.”

“Viete to cítiť na takú diaľku? - pýtam sa užasnuto.

“Iste, to je naša úloha. Celý náš ostrov pri každom východe slnka a pri každom jeho západe zahalujeme do jemnej vibrácie lásky a súcitu. To sú kvality, ktoré nám v našich životoch najviac pomáhajú.

Vykročiť do nového dňa s odhodlaním, vedieť zanechať to známe a vydat' sa v ústrety neznámemu, čo nový deň prináša, aj keď sú návyky, ktoré každý deň opakuješ. Nechať svoju myseľ i srdce dokorán otvorené. Pred

životom sa netreba zatvárať, vytvárať hranice. Prirodzene vieš a cítiš či niekam máš ísť, či nie. Čo povedať druhému.

Každý Auroran a každá Auroranka sa môže pridať k tomuto nášmu rannému a večernému spevu.”

“Ale ved’ v údolí nie je počuť spev - nespev. Teda tak som to nazvala ja.”

“No vlastne máš pravdu nejde v skutočnosti o spev,” - usmeje sa Lem, jemne prikývne a pokračuje: “no tak ako pri speve, tak aj pri tejto hlasovej vibrácii zrejme cítiš, ako sa ti rozozvučí a rozohreje hrudná kosť.”

Súhlasne prikyvujem a načúvam ďalej.

“Tento zvláštny spev prináša jas a žiaru do našich životov. Rozsväcuje v nás to čisté, tú časť nášho Ja, ktoré vie a pamätá si, prečo sme sa do tohto sveta zrodili. Celý náš život je jeho veľkolepou oslavou. Viem, že nie vždy to tak vyzerá. Sú obdobia, kedy sa potrebujeme stíšiť a rozjímať. Aj to je súčasťou našich životov.

No si tu už nejaký čas a zrejme vnímaš rozdiely medzi našim svetom a tým tvojim.”

A ja opäť musím len súhlasiť. Tento svet akokoľvek úžasný sa mi zdá, nie na všetko som si zvykla, a nie všetko napokon zatiaľ poznám a celkom chápem. Pre túto chvíľu náš rozhovor musíme ukončiť, no viem, že sa k spevu - nespevu ešte vrátíme a moja nezodpovedaná otázka sa dočká svojej odpovede.

26 - Natu

Natu bol naozaj krásny muž. Po troch dňoch, keď sa skončil ranný spev - nespev, ho preniesli na to zvláštne ležadlo, na ktorom som sa ja sama pred niekoľkými mesiacmi prebudila. Celý čas bol v akomsi zvláštnom spánku. Vysvetlili mi, že tá želatínová hmota tak jednoducho pôsobí a je to tak v poriadku.

Uložili ho na ležadlo a začali znovu spievať. Mala som možnosť to pozorovať a uvedomila som si, že spievajú teraz akosi inak. Bolo mi to nejako povedomé. Spievali dlho, veľmi dlho. A Natu sa pomaly prebúdzal. Vnímala som, ako sa zrazu len zhlboka nadýchol, ako sa celé jeho telo nadýchlo. A potom otvoril oči.

Boli tak zvláštne a moje srdce sa ihneď rozbúšilo. Spev ešte chvíľu doznieval až celkom stíchol. Natu sa posadil a Neja mu aj spolu s Hemom pomohli vstať. Opäť sa zhlboka nadýchol a zoširoka sa usmial na svojich druhov. Bol so svojim kmeňom a bolo vidieť, že je tomu úprimne rád.

Pomaly odišli do jednej z bočných miestností. Rana bola zahojená, sotva znateľná stopa po nej len ostala a mne to pripadalo ako hotový zázrak. Ešte niekoľko dní bude piť zvláštny nápoj, aby zosilnel.

Podvečer tohto prvého dňa, ako sa prebudil, pridala sa k nášmu spoločnému večernému hodovaniu. Stolíky sa síce neprehýbali pod t'archou jedla, no bolo ho vždy dostatok a celé jedenie bolo vždy príjemným zážitkom. Aj keď sa ľudia medzi sebou rozprávali, nevytvárali hluk a to ma fascinovalo.

Natu si sadol blízko mňa a Naly. Usmial sa na nás a mne bolo príjemne na duši. No Nala sa mi zdala akási zvláštna. Natu jedol pomaly, ticho sa rozprával s Naluom. Podchvíľou sa Nalu zasmial. Boli si tak podobní a predsa rozdielni a ja som bola celkom očarená.

Milovala som tieto chvíle. Ranné i večerné hodovanie trvalo dlho. A povedala by som, že to bol pre nich zároveň čas, kedy vyriešili aj t'ážkosti, či organizačné záležitosti.

Bola som najedená a bolo mi príjemne, rozprávali sme sa aj s Liou a pila som lahodný čaj. Ani som si nevšimla ako, no

zrazu sa pri nás zjavil Natu. Úklonom nás pozdravil a obrátil sa priamo k Nale.

“Som rád, že ťa vidím. Je to už tak dávno...”

“Veru dávno, ani neviem ako sa nám podarilo toľko rokov sa míňať,” - usmieva sa, vstane a poriadne sa spolu objímu. Chvíľu tak stoja v tom dojemne tichom objatí, až sa Natu rozlúči, s tým, že potrebuje oddychovať a odchádza na svoje lôžko.

Napokon sa pýtam Naly, ako to je, keď sú z rovnakého kmeňa, že sa tak dlho nevideli.

“Och, no vieš, v podstate sme sa poznali ešte ako deti. Potom, keď ja som mala prísť do Roraimy prehlbovať svoje znalosti a učiť sa novému, on práve odchádzal do osady vzdušných. Bolo zjavné, že má ten talent ich viac chápať a rozumieť im, no potreboval s nimi tráviť viac času.

Keď sa z tejto cesty vrátil, ja som bola zaľúbená do muža svojho srdca, ako som vtedy verila a potom ako už vieš sa stalo to nešťastie. Ten rok čo som žialila, čo som prechádzala svojou najtemnejšou nocou mojej duše, on bol

tu, no ja nie. A keď som po tom roku prijala to, čo sa stalo, pochopila, že je čas ísť ďalej, že môžem a mám rozvíjať svoj dar, prišla som späť do Roraimy. A on znovu na čas odišiel.” - Nala sa zamyslí a dodá: “No máš pravdu, je to tak trošku zvláštne.”

Usmieva sa a krúti hlavou keď mi to celé rozpáva. Akoby ani jej samej sa nechce veriť, že ubehol taký čas, čo boli spolu. Chvíľu nad tým dumám aj ja, a premýšľam aká hra osudu sa tu práve odohráva.

Na druhý deň ma Natu zastihne ako práve vychádzam od Heji.

Jemným úklonom hlavy ma pozdraví a ja mu rovnako tak odpovedám.

“Ty si určite Célie, dievča z pevniny.”

“Áno,” - odpovedám mu prekvapená týmto označením, dievča z pevniny.

“Nejaký čas som pobudol v tvojom svete,” - hovorí celkom vážnym hlasom a ja si uvedomujem, že mi to nie je veľmi príjemné.

“Asi sa ti veľmi nepáčil,” - hovorím, sama netušiac prečo tak opatrne.

“Nie. Veľa z toho čo som videl a zažil sa mi nepáčilo. Neboli to pekné obrazy.”

“Ja viem, náš svet nie je dokonalý.”

“Ani ten náš Célie,” - usmeje sa napokon a mne sa akosi aj uľavilo. Chcela by som sa ho spýtať, či je niečo, čo sa mu v mojom svete páčilo, no neodvažujem sa. Viem, že vnímal tú moju nevy povedanú otázku, no neodpovedal na ňu. Aspoň nie slovne. Jeho pohľad však prezrádzal, že v tom mojom svete bolo aj niečo, čo ho zaujalo a povedala by som, že sa mu aj páčilo.

Napokon predsa len prehovoril.

“Možno to, prečo som po návrate z pevniny zlyhal vo svojom poslaní je práve to, že som nedokázal niektoré tie výjavy z toho sveta vymazať zo svojej mysle. Priam ma prenasledovali.”

S porozumením prikyvujem a pýtam sa, čo sa vlastne stalo, že došlo k takému vážnemu zraneniu.

“Nuž, priznám sa, že zatiaľ som si nie istý všetkými faktormi, ktoré to celé ovplyvnili. Vnímam, že posledné noci som nespál dobre, že vzdušní sa dostali mimo rovnováhu. No som rád, že som ešte ráno stihol vyslať varovný signál sem do Roraimy.”

“Varovný signál? Ako? - pýtam sa udivene a Natu mi len jednoducho odpovedá, že majú svoje spôsoby, ako vyslať varovanie z jednej strany ostrova na tú druhú.

“Je to také náročné s vzdušnými?”

Až doteraz celkom vážny Natu je pobavený mojou ustarostenou otázkou, pozorujem ako jeho pohľad zmäkol a s úsmevom mi odpovedá.

“Ale nie. Sú úžasní. Mnohokrát sú nepochopení inými kmeňmi. Vieš, oni sú len často s hlavou v oblakoch. Občas potrebujú stiahnuť na zem, poklepať po pleci, že tu je život. Vieš, aj vo vašom svete sú úžasní vynálezci, zbláznení do svojich výskumov, aj oni sú často nepochopení.”

“Smiem sa ťa ešte niečo spýtať?”

“Iste, pýtaj sa.”

“Čo v tom mojom svete bolo pre teba najhoršie?”

Natu sklonil hlavu, jemne si zahryzol do pery, pozrel na mňa a povedal: “Vidieť trpieť deti, vidieť ako žobru, ako nikomu na nich nezáleží, no najviac, že boli takto aj zneužívané.”

Musím súhlasiť, toto bolo niečo, čo trápilo v tom mojom svete aj mňa. Niečo, z čoho aj mne samej bolo úzko na srdci.

27 - Spev - nespev

Bol tak čarovný, tak čistý a mňa neprestával fascinovať. Od momentu ako sa tu zjavil Natu a ja som znovu počula ten spev vyvolených pri jeho lôžku, nuž, sama som si nebola istá, čo sa so mnou vlastne deje.

A tak som sa spýtala Lema.

“Hm, možno to je tým, že ti to pripomenulo tvoje vlastné liečenie. Veríme, že zranený ho do istej miery vníma, aj keď si po prebudení zvyčajne nepamätá.”

“Áno, ale ten spev pri lôžku zraneného bol iný,” - nalieham v snahe dozvedieť sa viac.

“Ach áno, to je pravda. Je iný ako ranný či večerný spev. Je to prosté. Keď si ležala tu v chráme a najlepšie ako sme vedeli podporovali tvoje uzdravenie vnímala si nielen spev života Thia, no tiež náš tradičný ranný a večerný spev Lumo.

Možno si to neuvedomuješ, ale obe tie chrámové sály, v ktorých sa vykonáva ranný a večerný spev Lumo je presne nad chrámom života, v ktorom prebieha uzdravovanie.”

Zamýšľam sa a napokon sa zadumane pýtam: “Môžu zniet’ oba tieto spevy súčasne?”

Lem prekvapený mojou otázkou, prikývne a zvedavosť aj v ňom zjavne narastá. “Nie je to celkom zvyčajné, deje sa tak skôr vo výnimočných situáciách. Ako ti to napadlo?”

“Nuž, neviem, len sa mi zdá, že som to tak zažila. Neviem to vysvetliť.”

“Pozoruhodné, ak sa nemýlim, tak skutočne sa tak stalo niekoľkokrát, keď si tu bola a uzdravovala sa. Naozaj pozoruhodné, že si si na to spomenula.”

Aj ja som z toho užasnutá a pozorujem ako žiarivé oči Lema sa ešte viac rozsvetujú.

“Áno, je to tak. Bolo to asi týždeň, čo si tu bola a Nijo prišiel za mnou, aby sme t’a vždy na čas ranného spevu Lumo uložili na lôžko pre Thia spev.”

“Vy ste ma prekladali? A to som sa neprebudila?”

“Nie, nebola si ešte pripravená prebudiť sa a vrátiť do života.”

Lem sa na mňa usmeje širokým úsmevom a ja celá užasnutá len hlesnem: “Aha.” Nedá mi a tak sa Lema ešte predsa len spýtam:

“Je teda viacero spevov?”

“Iste. No niekedy sa mení len časť spevu Lumo, keď chceme niečo vyzdvihnúť, ako napríklad našu vd’aku za úrodu, tak na koniec pridávame ešte jednu, jemne zmenenú časť, ktorá je s týmto zámerom.”

A to som si naozaj začínala myslieť, že čo to už chápem z tohto sveta a ich zvláštneho liečenia.

“No spev Lumo je náš najdôležitejší spev. Ten je dôležitý a podstatný pre fungovanie nášho sveta v rovnováhe. Thia je tu vždy pre každého kto potrebuje zregenerovať či uzdraviť svoje telo, myseľ, či upokojiť rozdrásané emócie.”

Neviem si predstaviť nikoho s rozdrásanými emóciami, a
Lem akoby počul túto moju malú námietku, pokračuje.

“Aj my občas zažívame ťaživé pocity.

Nie vždy je ľahké vysporiadať sa s tým, čo príde, zvlášť
keď to príde rýchlo a nie je to príjemné. Aj my zažívame
bolesť, ktorá nás môže stiahnuť do tieňa. Aj my
prechádzame temnou nocou duše a môže to byť náročné.
Vieš, keď pocítíme volanie duše, niekedy sa tomu
bránime. Lenže duša vie a hľadá spôsob ako nás naviesť na
našu cestu životom. A občas to nie je príjemné.”

Myslím na Nalu ako si prechádzala tou svojou temnou
nocou duše, trvala tak dlho a takmer ju to zlomilo.

“Včera som sa rozprávala s Natuom a spomenul, že je rád,
že stihol ráno ešte vyslať varovný signál. Vy ste zase
spomenuli, že dva večery ste vnímali, že niečo nebolo tak
celkom v poriadku. To všetko sa deje cez Lumo?”

“Ale nie. Pri Lumo sme viac citliví a vnímaví a môžeme
tak cítiť o čosi intenzívnejšie ako to je s nami, s našim
ostrovom. No vyslať signál, je niečo iné. Každý Auroran a

Auroranka vedia vyslať signál. Je to vlastne veľmi prosté.
Aj ty to v skutočnosti vieš.”

“Ja? Skutočne? Ako?”

Lem sa na mňa usmeje, priam potmehútsky.

“Hm, premýšľam kde začať. Keď je tvoja duša ako kvet a
necháš rozprestrieť svetlo svojho kvetu, svetlo svojej duše,
môžeš vnímať ako sa postupne dotýka kruhu ďalšieho a
ďalšieho človeka. My všetci sme v jednom poli.”

“V jednom poli?”

“Áno, ako jazero. Keď do jazera na jednom konci hodíš
kamienok, vytvorí na hladine kruh. Keď hodíš ďalší,
vytvorí sa ďalší kruh. V istom momente sa prepoja. A tak
je to aj s nami ľuďmi. To na čo myslíme, v akom
rozpolžení sme, má vplyv na naše okolie. Diet'a hneď
vycíti, keď je mamka nervózna a tento pocit prevezme.

Iste si už zažila, že si na niekoho myslela a zrazu len čo si
zašla za roh si sa s tou osobou stretla.”

“Áno, iste. Myslela som, že to je skôr predtucha.”

“Áno i nie. Ide o to, že vtedy si vnímavá voči tomu, čo sa v tomto jednom poli deje. A vyslať signál je potom nielen jednoduché, no tiež ho prijať.”

Znie to jednoducho, no v praxi si to celkom neviem predstaviť.

“Len si pomysli na niekoho, v duchu môžeš vysloviť aj jeho meno a potom mu pošli správu.”

“Len tak? Myšlienkou?”

“Áno. Zdá sa ti to nezvyčajné?”

“Veľmi.”

“Nuž Célie moja, ak sa nemýlim, tak tvoja viera hovorí, že je možné hrešiť myšlienkou, slovom i činom,” prikývne a Lem pokračuje: “ak je teda v tomto smere hriechu dostatok sily a energie, prečo by nebolo aj v tom vyslať správu a varovanie?”

Musím uznať, že to zmysel má.

28 - Prečo?

O niekoľko ďalších dní som sa opäť nečakane stretla s Natuom. Jeho tvár sa mi zdala oveľa viac uvoľnená ako naposledy. Krátko sme sa pozdravili, no jeho kroky viedli rovnakým smerom ako tie moje. Obaja sme mali namierené za Hejou.

Keď sme prišli, Heja nás oboch privítala a potom sa obrátila ku mne.

“Célie, veľmi ma to mrzí, potrebovala by som niečo prebrať s Natuom, vyslala som ti správu, ale asi v tom ešte celkom nemáš prax.”

Musím sa usmievať a priznávam, že som mala ten pocit, ísť naopak von na ten most, ktorý spája dve časti tohto chrámu, a vysvetľujem Heji, že som sa musela presvedčiť, že predsa mám ísť za ňou.

So širokým úsmevom len prikyvuje. “Som rada, že si to navníkala. Je to v poriadku. Takáto komunikácia nie je pre teba celkom zvyčajná, takže už len to, že si to vnímala, je skvelé.”

Aj Natu sa tak trošku potmehútsky usmieva. A ja ich teda zanechávam. Idem si pre teplý kabátec, či ako to presne nazvať a viem, že mi bude dobre, nadýchať sa chvíľu čerstvého vzduchu.

Milujem tie chvíle, len tak tu stáť.

Je to akési magické. Celá táto hora. Z jednej strany je tu to nekonečne dlhé schodisko a na vrchole chrám samotnej Roraimy. No na opačnej strane, sa hora akoby rozdeľuje, vytvára tvar písmena V. Pred nami je tak jedná veľká priepasť, no zároveň sa výhľad otvára široko do krajiny.

Spočiatku som si to nevedomovala, no chrámové miestnosti kopírujú čiastočne toto V, a tak tu vytvorili most. Je v podstate takou skratkou, ak nechceme z jedného konca chrámových miestností prechádzať cez celú stavbu naokolo až k tým, na opačnom konci. Je to prosto úžasné.

Ani neviem koľko času ubehlo. Vôbec sa mi nezдало chladno, naopak bolo mi veľmi príjemne a zrejme ubehol dlhší čas ako som sa domnievala.

Zrazu začujem sotva znateľné kroky, ktoré narušili moje blúdivé myšlienky. Obzriem sa a tichými krokmi sa ku mne blíži Natu. Usmieva sa.

“Tiež to tu máš rada?”

“Áno, je to tak nádherný výhľad a v lete šípim, že tie ľadopády keď sa premenia na vodopády, tak to musí byť neskutočné.”

Natu sa rozosmeje, prikývne a ja ho prvýkrát počujem jasne sa smiať. Je to nádherne zvonivý smiech. Napokon však zvažnie a spýta sa ma:

“Nad čím si tu tak dumala?”

“Nuž vieš, občas ma priam prepadne tá otázka, prečo práve ja som sa zachránila. Prečo zo všetkých tých ľudí sme sa zachránili len dvaja. A prečo práve ja?”

“Hm, to sú ťažké otázky a nemyslím si, že ti na ne niekto dokáže zodpovedne odpovedať. Zväčša to ukáže až čas a možno nie. Pre niečo sa to takto stalo. Môžeš vo svojej mysli hľadať tú odpoveď a predsa ju nenájsť. A potom, možno v jednej chvíli, keď budeš hoci len sledovať

úchvatný západ slnka, zrazu pochopíš, že napriek tej veľkej tragédii, ktorá to celé sprevádzala, to že si tu v tomto živote ostala, malo svoj zvláštny význam. Netráp sa preto. Chápem, že je asi ťažké byť vdáčna za túto príležitosť, keď tvoji drahí sú nenávratne preč.

Vieš čo sa u nás hovorí? Že každá hviezda je človek, ktorý bol natoľko milovaný, že bol zapísaný na mesačnú oblohu, aby mohol žiť večne.”

“To je krásne. Mám rada nočnú oblohu. Je taká tajomná, fascinujúca a sála z nej také zvláštne ticho večnosti.”

Usmejem sa a hovorím mu, že sa mi zdá oveľa uvoľnenejší ako prvé dni.

“Nuž, aj ja som si musel položiť tú otázku prečo. Čo viedlo k tomu, že som zlyhal?”

“A už to vieš?”

“Áno. Vieš, robíme to vždy keď ochorieme, či sa stane úraz. Vaša medicína odlišuje keď človek ochorie alebo sa mu stane úraz, či napadne divé zviera. My až tak nie. Vnímame, že je to vždy vybočenie z rovnováhy. A keď sa

ukončí prvá časť liečenia, kedy je potrebné pomôcť najskôr telu, ošetriť ho, zameriavame sa na samotnú príčinu. Čo viedlo k tomu, že došlo k narušeniu našej vnútornej rovnováhy.”

“Vieš, je to také zvláštne, zdáte sa tu všetci byť takí vyrovnaní.”

“To je len zdanie. Aj my sme len nedokonalí ľudia. Možno len tým, že žijeme inak sa ti to tak zdá.”

“Ako vieš odhaliť príčinu ochorenia či úrazu?”

“V podstate na to využívame rozjímanie, kladieme si otázky, preberáme si svoj život nejaký čas predtým, niekedy aj niekoľko mesiacov, ako došlo k ochoreniu či úrazu. Tak najľahšie rozpoznávame kedy sa harmónia v nás samých narušila. A že sme si nedali dost času a priestoru na to, aby sme sa možno s ťaživou situáciou, či len zmenou vysporiadali.”

“A o čo išlo u teba, ak sa teda môžem spýtať?”

“Iste. Nuž myslím, že sa to začalo tým, ako som na čas bol v tom tvojom svete. Je tak ťaživý. Už som ti spomínal, že

som nevedel tie obrazy trpiacich detí dostať zo svojej mysle.” - prikývnem a načúvam ďalej.

“Nuž a keď som sa vrátil, nedoprial som si dostatok času na regeneráciu. Pustil som sa znovu do svojej práce, ignoroval varovné signály. Možno aj pod vplyvom toho všetkého čo som videl, som mal pocit, že musím mať všetko to dianie v osade vzdušných pod kontrolou.

Vo vašom svete sa deje niečo veľmi nedobré Célie. Niekoľko vedcov sa zahráva so silou, ktorá môže byť nesmierne ničivá. My ju poznáme už dlho, veľmi dlho. V tienistých časoch náš ostrov takmer zničila, roztrhala by ho.”

Moje srdce búši ako o závod. Nemám potuchy o čom vlastne hovorí.

“Mojou úlohou bolo zistiť nakoľko sú ďaleko a tiež, nakoľko sú si vedomí tejto ničivej sily. Zatiaľ našťastie nie sú v tomto vývoji ešte moc ďaleko, no je to otázka len pár rokov.

Skrátka, mal som si dopriať čas na regeneráciu svojich síl. Už samotné cestovanie do vášho sveta je hodne

vyčerpávajúce. Myslím, že som tým bol rozrušený viac ako som si pripúšťal a preto som si neuvedomil všetky varovania, ktoré mi moje telo dávalo.”

Žasnem nad všetkým čo mi tu tento muž práve povedal.

Ja sama som sa len začínala učiť vnímať signály svojho tela. V tom mojom svete sa všetko viac podriaďovalo konvenciám, tomu čo sa smie a čo nie. Hoci, musím priznať, že hodne sa v posledných rokoch začínali uvoľňovať. Už zďaleka sa nenosili také upnuté korzety, ako si z nášho sveta pamätal ešte Lem.

Napokon obaja stíchneme a pozorujeme túto nádhernú krajinu. Opäť začína tíško snežiť a my sa poberáme dnu na teplý nápoj, podobný našej káve.

29 - Ilúzie a chyby života

Ešte večer si preberám v myslí náš rozhovor na moste. Natu spomenul, že sa snažil mať všetko pod kontrolou a to mi moc nedalo spať. Nala si všimla, že sa nepokojne prevaľujem z boka na bok, akoby som nevedela nájsť tú správnu polohu.

“Čo sa deje Célie? Si v poriadku? Už pri večeri si sa mi zdala akási nesvoja. Stalo sa niečo?”

A tak jej v krátkosti hovorím o našom rozhovore s Natuom. Ako nahlas rozprávam, pomaly si to znovu preberám v hlave.

“Célie, aj my občas zídeme z cesty a uveríme ilúziám.”

“Ilúziám?”

“Áno, ilúziám. Natu to vie, že jednej takej uveril. Snaha mať všetko pod kontrolou je veľká ilúzia. Ale nerob si preto starosti. Občas si aj bolestným spôsobom pripomenieme veľké pravdy života.”

Ten večer sa mi zaspávalo dost' ťažko.

Bolo to také zvláštne. Stále som sa nevedela zbaviť toho čudného pocitu. Zdali sa mi takí dokonalí, že sa len ťažko prijímalo, že môžu robiť aj chyby, podliehať ilúziám, či nenačúvať signálom svojho tela. Stále mi to ku nim akosi nepasovalo. Nakoniec som sa rozhodla, že hneď ráno sa o tom porozprávam s Lemom. Konečne som sa upokojila a zaspala.

Na druhý deň, prv ako som stihla vôbec dať vedieť Lemovi, že by som s ním rada hovorila, oslovil ma Nijo.

“Buď pozdravená Célie.” - ozval sa za mojím chrbtom svojim pevným, hlbokým hlasom.

“Ty tiež,” - odpovedám, tak trochu prekvapene, že som si ho vôbec nevšimla.

“Ťažká noc?”

“Tak trošku,” - na chvíľu zaváham, no jeho pohľad ma ubezpečil, že môžem hovoriť a tak mu rozprávam čo mi večer nedalo moc spať. Pozorne načúva a nakoniec mi pokynul, aby som ho nasledovala.

Privádza ma do nádherne presvetlenej miestnosti, kde to príjemne vonia. Ponúkol mi lahodný nápoj, o pôvode ktorého toho moc neviem. Jeho aróma je jemná, hrejivá.

Tak ako u Heji, i tu si sadáme do kresiel, no tieto majú nezvyčajný výplet. Zatiaľ som sa tu s takýmto vzorom nestretla. Sedí sa v ňom však naozaj pohodlne, uvoľňujem sa, no zrazu mi napadne, že o chvíľu mám predsa stretnutie s Hejou. Keď to spomeniem Nijovi, pohľadom ma upokojí, že všetko je v poriadku a že Heja vie kde som.

“Célie, zdá sa mi, že máš trochu zmätok v hlave zo všetkého čo tu zažívaš.”

Len ticho prikývnem a Nijo pokračuje otázkou: “Čo t’a najviacej mätie?”

“Nuž, nie som si celkom istá. Všetci sa mi zdáte tak vyrovnaní, a predsa Lem pripustil, že občas aj vy chybujete. Aj Natu povedal, že si dal čas, aby našiel v čom vlastne pochybil.”

Sama som si nie istá, čo vo mne vyvoláva všetok ten zmätok. No Nijo zrejme chápe viac ako dokážem vložiť do slov a tak sa na mňa s pochopením usmeje.

“Chápem, asi to pôsobí trochu protichodne, keď na jednej strane hovoríme, že chyby neexistujú a zároveň pripúšťame, že aj my chybujeme. Célie, nesnaž sa to celé moc pochopiť svojou myslou. Nie všetko je možné chápať rozumom, život je na to príliš veľkolepý. No skúsím ti to objasniť.”

Chyby v skutočnosti neexistujú.

Viem, že sa to tak podchvíľou môže zdať. Deje sa tak vtedy, keď podľahneme očakávaniu, keď si myslíme, že to, čo doteraz zažívame mieri určitým smerom. No nemusí to tak byť.

Mohli by sme povedať, že bola chyba, že Natu v osade vzdušných bol sám, že možno by bolo lepšie, keby tu boli dvaja a v prípade, že jeden potrebuje regenerovať, druhý sám osve je dostatočný na udržanie rovnováhy.

Natu ako vyvolený svetla, a napokon ako každý na tomto ostrove, má svoje povinnosti. Nadšenie z návratu z pevniny mu dávalo silu a tak sa domnieval, že nepotrebuje regenerovať. Aj o tom, by sme mohli povedať, že je to chyba.

Je to ako keď takmer až tančíš po ceste, ktorou ideš. Si tak naplnená eufóriu, radosťou, nadšením. Mnoho kameňov na tej ceste preskočíš, od niektorých sa aj odraziš, vôbec si ich nevšímaš.

A možno práve vtedy na moment zapochybuješ, že to ide tak ľahko a práve v tej chvíli si nevšimneš jeden z kameňov. Bol celkom nenápadný a ty sa celá vypleskneš na cestu. Nemusíš sa ani zranit' a predsa sa budeš cítiť úplne inak. Z toho stavu nadšenia k pádu je to obrovský energetický rozdiel.

Aj takto si pripomínáme dôležité skutočnosti, ktoré nám občas jednoducho uniknú. Keď si myslíme, že predsa už vieme, že naskočíme na tú známú vlnu. Lenže tak to nie je. Aby bol život živý, musí ostať do istej miery nepredvídateľný. V tom tkvie jeho krása.”

Nie som si istá, či s tým tak celkom súhlasím a zrejme viac ako si uvedomujem, moje čelo sa zvráti v tom toku premýšľania. Nijo mi dáva čas, no napokon, prv ako stihnem vysloviť svoju námietku, pokračuje.

“Samozrejme, musíš vedieť, že po noci bude nasledovať deň. Že z určitého semena ti vyrastie taký či onaký kvet. Určitý rámec predvídateľnosti musí zostať zachovaný. Bez neho by to tiež nešlo. Medzi tým ako je život predvídateľný a tým ako nie, musí byť tiež rovnováha. Ak nie, bol by to chaos.

Aj keď každý deň vykonávaš rovnaké povinnosti, ty sama nie si rovnaká. Si živá bytosť a aj na teba vplýva množstvo okolností. Niekedy úplne postačí, že sa na teba niekto milo hneď ráno usmeje, alebo je tak zatiahnutá obloha, že ti je ponuro aj na duši. To všetko potom môže ovplyvniť tvoje povinnosti, aj keď si ich už mnohokrát robila. Ovplyvní nakoľko si vnímavá voči životu samotnému.”

Uvedomujem si, že mi to vlastne dáva zmysel.

“Nie vždy je ľahké urobiť rozhodnutie. V osadách jednotlivých kmeňov je ich vlastná energia veľmi koncentrovaná. V poslednej dobe sme sa my sami zamýšľali nad tým, či v kmeňových osadách by nemalo byť po páre vyvoleného Zeme a Svetla.

Napokon, ten čas keď bol Natu na pevnine rozhodli sme sa pre tento čas urobiť malý experiment a harmóniu v osade vzdušných zabezpečoval vyvolený Zeme. A bol to dobrý experiment. Ukázal nám ako by to mohlo fungovať ešte lepšie, aj keď sa teraz zdá, že to skončilo nezdarom. Nie je to tak.”

“Tak čo sa vlastne stalo?”

“No, vlastne je to prosté. Občas sme tak nabitý energiou, entuziazmom, že si myslíme, že nepotrebujeme oddychovať.”

Vidíme to práve u vzdušných. Keď dostatnú nejaký nápad, vedia sa mu venovať bez zastavenia naozaj dlho, nemyslia na jedlo, či na oddych, nechcú stratit’ celú tú nit’ myšlienok. Na čas je to v poriadku, lenže potom je potrebné dopriať si oddych. Vzdušní s tým majú trochu problém a Natu sa vie ľahko naladiť na energie vlastne kohokoľvek.

Je to na strane jednej dobré, pretože tak vo vašom svete vie za krátky čas preveriť čo sa deje, lenže práve sme sa

presvedčili, že nesmie zabudnúť na regeneráciu svojich síl.”

“Hm, spomínal, že v mojom svete sa deje niečo nedobré. O čo vlastne ide?”

“Nuž, vieš Célie, nehovorí sa mi to ľahko, no zdá sa, že vo vašom svete sa rozmáhajú nebezpečné nálady, domnievame sa, že môžu viesť k vojne. Aj nás preto čaká jedno náročné rozhodnutie. Časť z nás si myslí, že by sme mali zasiahnuť. Časť hovorí, že nesmieme.”

“Nie je vám jedno čo sa deje v mojom svete?”

“Určite nie. A nielen preto, že hodne Auroranov žije mimo náš ostrov. Môžeš si myslieť, že keď sme na ostrove, dokonca chránenom ostrove, môže nám to byť jedno. Lenže všetko čo sa deje okolo, vplýva aj na nás.

Keď pred niekoľkými rokmi celý svet viedol vojnu, bolo pre nás oveľa náročnejšie udržiavať aj u nás rovnováhu. Celá táto zem, celá táto planéta bola tým všetkým priam nasiaknutá.”

“Už ste niekedy zasiahli do diania na pevnine?”

“Áno. Nepriamo, keď práve pred niekoľkými rokmi v takmer celom svete zúrila vojna. Niektorí sa domnievajú, že sme nemali zasahovať, pretože sa ľudia nepoučili a vo výsledku to teraz môže byť horšie.

Váš svet sa rozhodol urobiť opatrenia proti národu, ktorý vojnu vyprovokoval. Ten obyčajný ľud ale trpel a to nikdy neveští nič dobré. Ten národ má teraz vodcu, ktorý má nebezpečný plán. Svet je jeho nepriateľ a toto nemusí skončiť dobre.

No a, hm, asi si bola vtedy malým dievčatkom, tak to si možno budeš pamätať. Po Európe zúrila zvláštna horúčka.”

Prikyvujem a spomínam ako sme pred časom o tom hovorili s Josephom. “Áno, pamätám. Tak nečakane ako sa zjavila, tak nečakane zrazu bola preč.”

“Presne tak. Vtedy keď zasadla Mhinora, rozhodnutie bolo jednohlasné, zasiahnúť. Ak by sme vtedy nezasiahli, obyvateľstvo by bolo značne zdecimované. Len niekoľko rokov predtým skončila vojna, obyvatelia Európy sa ešte stále spamätávali.

Dnes, keď hrozí možno ďalšia vojna si kladieme otázky, či bolo správne zasiahnúť. Aj preto sú niektorí starší teraz opatrnejší. Hovoria o tom, že náš ostrov sa musel vysporiadať sám s pádmi, ktoré sme si sami privodili, nemohli sme sa spoliehať, že príde niekto a zachráni nás.

Ja viem, že to nie sú pekné správy, možno som nemal o tom hovoriť.

No pravda je, že ani nám sa občas nerobia rozhodnutia ľahko, aj keď nás Prozreteľnosť života vždy vedie. Ak sa ňou necháš viesť, nikdy nemôžeš ísť nesprávne, aj keď to nie vždy bude prechádzka ružovým sadom.

Ako ľudské bytosti občas pochybujeme a prirodzene si kladieme aj otázky.”

Pokračovanie nabudúce

Nabudúce začne Nijo odhaľovať históriu ich ostrova a na Célie čaká jedno veľké prekvapenie. Zistí uje, že ostrov bol pôvodne v skutočnosti útočiskom týraných žien.